

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXIX I. STUDENI BROJ 21
A. D. 1908 – A. M. 6036

SADRŽAJ

„Ljubazna Dobrota, O Kako je Velika”	277
Pouke za Duhovne Izraelce	277
Gospodine, Ovaj Zavjet Koji Sam Dao (pjesma)	280
Čovjek po Božjem Sreću	280
„Ljubav Božanska, Koja Nadmašuje Sve”	281
Koje Grijehe Jarac Ispaštaoc Nosi	285
Pisma kojima se priznaju blagoslovi „Zavjeta”	286

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„LJUBAZNA DOBROTA, O KAKO JE VELIKA!”

– II SAMUELOVA 9 – 18. LISTOPADA –

Ključni tekst: – „I budite dobri jedan prema drugom, samilosni! Opraštajte jedan drugome.” – Ef. 4:32 „Ja ljubim one koji ljube mene; i koji me izrana traže, nalaze me.” – Izr. 8:17

GOSPODIN nam daje dubok uvid u Davidov karakter i pokazuje nam jednu od sposobnosti koje je posjedovao, a koje su ga činile „čovjekom po Božjem srcu.” Potpuno previđajući i zaboravljajući zla koja je doživio od kralja Šaula tijekom godina u kojima je ovaj tražio njegov život, kralj David se s cijenjenjem sjećao ponašanja Šaulova sina Jonatana; kako se ovaj s njim sprijateljio i kako je sklopio savez da će zauzvrat pokazivati dobrotu prema Jonatanovoj obitelji. Neko vrijeme, zaokupljen poslovima u kraljevstvu, kralj David je očito zaboravio uputiti bilo kakva posebna pitanja o Šaulovoj obitelji, ali dogodilo se nešto što mu je jasno ukazalo na njegovu obavezu prema Jonatanu. Vjerojatno je to bilo oko sredine njegove vladavine; i sasvim je moguće da je Davidov ozbiljan grijeh s Bat-Šebom i njegovo srdačno pokajanje ono što mu je sada probudilo um u pogledu njegovih odgovornosti prema onima oko njega, uključujući obitelj njegovog preminulog prijatelja.

Ziba, glavni sluga kralja Šaula, pozvan je k Davidu i ispitan je tko je od preostalih članova Šaulove obitelji. Ovo je razotkrilo činjenicu da je još uvijek bio živ Jonatanov sin, koji je bio dijete od pet godina u vrijeme Saulove i Jonatanove smrti, i koji je bio hrom u nogama pavši iz ruku svoje dojilje dok su bježali na vijest o porazu.

Kralj David objasnio je Zibi da želi činiti dobrotu Šaulovom potomstvu i naredio mu da na dvor dovede Jonatanovog hromog sina Mefibošeta. Kraljeva zapovijed je poslušana, iako je morala biti primljena s velikim strahom i zebnjom i sumnjom u pogledu njene iskrenosti. Bio je običaj u to vrijeme, da kada jedan kralj naslijedi vlast drugoga, treba tražiti i ubiti sve nasljednike prijestolja, kako ne bi kasnije zadavali probleme novoj dinastiji. To se očito očekivalo od kralja Davida, i stoga je držana tajnost u vezi s Jonatanovim sinom tako da kralj nije znao za njega. Međutim, Ziba je bio čovjek velikih obiteljskih interesa i shvatio je da je njegova dužnost izvršiti kraljeve naredbe, čak i ako bi to značilo smrt Šaulova nasljednika. A ovaj posljednji, budući da je hrom i znajući da je njegovo sadašnje boravište poznato kralju, mogao je učiniti ništa manje nego odgovoriti i pojaviti se na dvoru. Njegov strah da bi kraljeve riječi mogle biti podmukle, njegove misli da se ne može očekivati ili vjerovati tako velikoj velikodušnosti kakva je bila predložena, nedvojbeno su u njemu izazvali strah i zebnju kad je, došavši pred kralja, pao ničice do njegovih nogu, govoreći: „Evo sluge tvoga!”

„Ne boj se”, reče David, „jer ću ti sigurno pokazati dobrotu zbog Jonatana, tvoga oca, i vratit ću ti svu zemlju Šaula, tvoga oca; i uvijek ćeš jesti kruh za mojim stolom.”

Kod ljudi istočnjačkih zemalja zajedničko jedenje hrane kao prijatelja podrazumijeva zavjet prijateljstva i vjernosti; a neprestano jesti za stolom označava članstvo u obitelji. Ne smijemo ovo smatrati lakom stvari, jer David je imao dvije žene i njihova djeca su se nadali da će biti njegovi nasljednici kraljevstva i ovo dovođenje stranca u obitelj moglo bi se ispravno smatrati prijetnjom njihovim interesima, posebno ako je taj stranac već, prema običajima naroda, imao prethodna prava na prijestolje, nadmoćna čak i od onog kralja.

Cijela operacija pokazuje nam neustrašivost kralja i uvjerenje da se kraljevstvo ne smije oduzeti njegovom potomstvu; i također nam pokazuje povjerenje koje su svi članovi morali osjećati prema njemu i poštovanje prema njegovoj prosudbi u vezi s poslovima doma i njegovom poglavarstvu u njegovom domu. U vezi ovog poglavarstva ne možemo pretpostaviti da je korišteno na strog i proizvoljan način, nego s ljubaznošću i velikodušnošću te u interesu cijelog njegova kućanstva. Onaj tko je mogao biti tako ljubazan prema sinu prijatelja, sigurno je mogao biti ljubazan i velikodušan i prema članovima vlastite obitelji.

POUKE ZA DUHOVNE IZRAELCE

Čak i najnapredniji od Gospodinovih posvećenih ljudi mogu izvući neke korisne prijedloge iz događaja ove lekcije.

(1) Prijatelj u nevolji je pravi prijatelj. Jonatan je bio Davidov prijatelj u vrijeme njegove potrebe i tako je potvrdio svoju plemenitost karaktera, svoju vjernost načelima pravednosti, svoju odanost Gospodinu, čak i kada je Gospodin uzimao njegovu moć kraljevstva da bi je dao Davidu. Davidovo prijateljstvo stiglo je u vrijeme potrebe siromahu hromih nogu, koji je živio u tajnosti, bojeći se da ga itko ne prepozna da mu život ne bude oduzet.

(2) Davidovo traganje za prilikama da čini dobro podsjeća nas da takav treba biti naš stav; da ne bismo trebali samo čekati dok okolnosti ne privuku našu pozornost na nevolje drugih i njihovu potrebu za pomoći. Pa zar Sveto pismo ne kaže: „Blago onom tko gleda na siromaha.” Ovo je osobina slična Bogu, i tko god je prakticira, do te je mjere pobožan. Apostol kaže o Bogu da je pogledao dolje i vidio

„uzdisanje zatvorenika” u njihovom stanju grijeha, poniženja, umiranja. Pogledao je dalje i primijetio da nema drugih načina pomoći, da oni u potpunosti ovise o njemu; tada je njegova vlastita ruka donijela spas. Ruka Gospodina Isusa bila je otkrivena za čovjekovo uzdizanje iz stanja smrti natrag u sklad s Bogom. Naš Gospodin je predložio: „Budite ljubazni kao vaš otac na nebu; jer on je dobar prema nezahvalnima, zlima i dobrima.”

U skladu s tim, naši velikodušni osjećaji i uslužnost ne bi trebali biti ograničeni na one koji imaju prava na nas kroz odnos ljubavi. Naša velikodušnost treba ići dalje, čak i prema našim neprijateljima. „Da, ako je tvoj neprijatelj gladan, nahrani ga; ako je žedan, daj mu piti.” Tako ćemo i mi biti djeca našeg Oca na nebesima; tako ćemo pokazati da imamo njegov stav, „Kristov um”, koji je, dok smo bili neprijatelji, umro za nas. Međutim, ne potičemo isti stupanj ljubavi i dobronamjernosti prema svima. Gospodin posebno voli one koji su u skladu s njim – i trebali bismo i mi, ali naša ljubav, suosjećanje i pomoć ne smiju biti ograničeni samo na njih, jer imamo opomenu da „Ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? I ako činite dobro onima koji vama dobro čine, kakva vam je hvala? jer i grješnici čine isto.” Ali Bog nam je preporučio svoju ljubav kao primjer onoga što bi naša trebala biti u tome što je njegov Sin, „Krist, umro za bezbožnike.”

(3) Davidova pravednost i velikodušnost očituju se u putu kojim je slijedio. Umjesto da žudi za Šaulovim posjedima i upotrijebi svoju moć da ih pripoji svojim, on je namjerno riješio stvar tako da dobit od Šaulova imanja ide njegovom sinu, koji će u isto vrijeme neprestano sudjelovati u kraljevoj blagodati za njegovim stolom. Relativno malo njih bi bilo tako pravedno i tako velikodušno. Događaj daje Davidovom karakteru svjež sjaj i pomaže nam razumjeti zašto je bio toliko voljen od Gospodina. Nije se zadovoljio samo željom da čini dobro, spreman je činiti ispravno, on je išao naprijed i dijelio pravdu. Svoje bistre misli i velikodušne porive proveo je u praksi i napravio „otiske stopala na pijesku vremena” koji su pomogli označiti pravi put za milijune koji su ih od tada ispitivali u svetim zapisima.

NAŠ PRVI KLJUČNI TEKST

Dok Sveto pismo posvuda usađuje misao da Božji narod treba biti velikodušan prema strancima kao i prema vlastitom narodu, ono čini zajedničkom misao da bi trebali imati poseban interes jedni za druge, kao što apostol izražava ovim riječima: „budite dobri jedan prema drugom, samilosni! Opraštajte jedan drugome.” Ah! Da. Dobrota je svakako jedan od elemenata ljubavi, kako kaže apostol, a nježnost mora karakterizirati one koji žele sudjelovati s našim

Gospodinom u njegovu Kraljevstvu. Tvrdoća srca i okrutnost dokazi su degradacije – gubitka slike Božje. Hladnoća i tvrdoglavost svijeta čine da nebrojene tisuće tuguju, čak i više nego što njihove okolnosti zahtijevaju. Kao što apostol izjavljuje: „Cijelo stvorenje uzdiše,” čekajući Kralja Slave, koji će donijeti naknadu. I trebao bi biti dio poslanja svakog člana Tijela Kristova da učini nešto kako bi pomogao ublažiti poteškoće u svijetu. I svatko može učiniti nešto, čak i ako to ne bude više od oraspoložujućih riječi. Doista, radujemo se gledajući očitovanja dolazećeg Kraljevstva našega Gospodina, „Vremena obnove svega, što je Bog rekao ustima svih svojih svetih proroka od postanka svijeta.” – Djela apostolska 3:20.

„OPRAŠTAJUĆI JEDNI DRUGIMA”

Nije li Gospodinovom narodu zapovjedbena „da bude savršen kao što je savršen Otac vaš nebeski”? I ako je tako, što bi u ponašanju jedni drugima morali oprostiti? Ah! Tu smo. U srcu moraju apsolutno željeti savršenstvo; ali ne nalaze kako to izvesti; stoga, kako kaže Apostol, u mnogim stvarima svi promašujemo. „Nema pravednika; ni jednoga.” Više od toga, izabranici Gospodnji nisu, po tijelu, najviši, najplemenitiji, najbolji. „Nema mnogo velikih, nema mnogo plemenitih, nema mnogo bogatih koje je Bog izabrao.” Dok Apostol nagovještava da se neki veliki, neki bogati i neki plemeniti mogu očekivati među izabranima, on odlučno izjavljuje da je Bog izabrao uglavnom slabe stvari svijeta i stvari koje se preziru, i stvari koje nisu, da uništi stvari koje jesu. Kako čudno! Ipak, to je poput Gospodina proći pored samopravednih i oholih, i izjaviti da „Samo oni koji se ponize će biti uzvišeni, a oni koji se uzvisuju bit će poniženi.” Ova činjenica, dakle, da Bog neće prihvatiti samo ponizne, objašnjava činjenicu da su oni koji su primili poruku u poniznosti uglavnom slabi, neplemeniti. Samo su oni ponizna uma, poučeni u Kristovoj školi, koji su sposobni i voljni prihvatiti neplemenite koji se okupljaju prema Gospodinovim mjerilima i koji mogu biti prihvaćeni. Voljeti neplemenite znači da ih moramo promatrati s božanskog stajališta i voljeti onakvima kakve ih Bog voli – ne zbog njihovih neplemenitih i slabih kvaliteta, nego usprkos njima; zbog želja njihova srca prema Bogu i pravednosti. Kad počnemo voljeti i cijeniti sve one koji se zalažu za te principe i teže im, zauzimamo svoj stav s Bogom i gledamo na situaciju s božanskog stajališta, suosjećajući s onima koji su slabi i koji su sneobični i čineći sve što možemo pomoći im, ako su od onih koji vole pravednost i mrze nepravdu i teže u skladu sa svojim idealima.

Što se više takvih mora boriti, to će više prizivati ljubav i samilost Boga i svih koji su njegovi. Bog je

obećao „pokriti njihove mane” i to moraju biti osjećaji svih koji su na njegovoj strani. Kao što je apostol rekao u ovom tekstu, moramo biti spremni oprostiti jedni drugima i, kao što on opet u I Kor. 12 uči, da „onim udovima u Tijelu Kristovu koji su najnezgodniji,” trebamo dati više napora i energije za njihovu pomoć, posebno pokrivajući njihove mane, posebno im pomažući. U tom pravcu apostol na drugom mjestu kaže da trebamo slijediti Isusov primjer u polaganju života za braću – „Mi jaki trebamo nositi slabosti slabih, a ne ugađati sebi.” – Rimljanima 15:1.

Prečesto Gospodinov narod zaboravlja ovu naredbu i spreman je položiti svoje živote za sebe, za vlastitu udobnost, ili položiti svoje živote, svoje vrijeme, svoju energiju, u zajedništvu s onom braćom koja su im najbližnja u kultivaciji ili u napredovanju. Nije li to zadovoljstvo nas samih ignoriranjem služenja onim članovima Tijela koji najviše trebaju našu pomoć – onim neplemenitijim?

NAŠ DRUGI KLJUČNI TEKST

Odbor za lekcije nedjeljne škole odredio je ovaj datum za posebnu molitvu Bogu u korist ljudi nedjeljne škole diljem svijeta. Iako se čini da sama lekcija nije odabrana u vezi s ovom mišlju, naš drugi Ključni tekst joj je vrlo prikladan: „Volim one koji mene ljube; i koji me rano traže, naći će me.” Ovo je rečeno u pogledu mudrosti, ali sam Bog je sama personifikacija mudrosti, pa se to odnosi na Boga. Slično onima koji imaju privilegiju čuti o Božjoj milosti, Krist je mudrost. Kao što apostol izjavljuje: „On nam je postao mudrost” – svima koji ga ispravno, valjano prihvaćaju.

Ne mislimo da je evanđeoski poziv upućen posebno djeci, niti nalazimo da je učenje našeg Gospodina posebno prilagođeno dječjem umu, niti da je poučavao djecu, niti da su on ili apostoli osnovali nedjeljne škole. (Pogledajte naš komentar o radu nedjeljne škole u STUDIJAMA – SVANUĆA, sv. 6, stranice 544-7.) Možemo, međutim, s pravom reći da, bez obzira na ograničenja židovskog zakona koja su spriječila Krista i apostole da postanu službenici Istine dok ne navršše trideset godina, sada ne postoje takva ograničenja koja se primjenjuju, i stoga „Tko ima uho da čuje, neka čuje”, koliko god star, koliko god mlad.

Potičemo dragu braću Istine posvuda da se pobrinu da njihova djeca imaju najbolji vjeronauk, kao i vlastiti primjer u svakodnevnom životu. Svaki dom treba imati svoj razred nedjeljne škole, iako postoji samo jedno dijete. Svaka bi nedjelja trebala imati svoj tihi, sveti sat druženja, zajedništva i slavljenja, u

kojem sudjeluju roditelji i djeca. Lijepo je primijetiti utjecaj ispravnog kućnog života u obiteljima nekih – u radosti, ljubavi i istini. Neće li sve tako riješiti i milošću Božjom ispuniti?

Postoji čar u djetinjstvu – njegova nevinost, njegova vjera – a dječji um je posebno osjetljiv na Istinu i njezin duh, također, duh posvećenja. Kako bi bilo blagoslovljeno kad bi sva naša djeca od najranijeg djetinjstva bila poučavana voljeti Gospodina kao Darovatelja svega dobra; uzeti u obzir njegovu volju, posvetiti mu svoje malo sve! Takva djeca koja su tako poučena često postaju učitelji svojih roditelja, pokazujući istinski duh odanosti. Tu i tamo tijekom naših putujućih posjeta upoznajemo se s mališanima koji su tako rano predani Gospodinu i odgajani u skladu s njegovom voljom. Neki od njih imaju duh pobožnosti tako snažno razvijen da sve novčiće koji im stignu, umjesto da potroše na slatkiše, polažu kao posvećene Gospodinu, kako bi ih s vremena na vrijeme poslali bratu Russellu da ispiše traktate za pomoć ljudima da razumiju Bibliju i vide da je Bog ljubav. Ne tražimo novčiće drage djece, već njihovu dobrobit, veliki duhovni blagoslov koji dolazi u njihove živote i koji će sigurno ići s njima kroz nadolazeće dane na njihovu utjehu i radost. Mala srca puna ljubavi koja su tako rano predana Bogu sigurno će pronaći blagoslov i zaštitu od velikog dijela zla koje je u svijetu.

Mnogi od malenih koji su tako započeli život posvećenja i samoodricanja za Istinu prije nego što su mogli ispravno procijeniti situaciju u potpunosti su od tada izuzetno sazreli, i sa dvanaest i trinaest godina zatražili su priliku da simboliziraju svoje posvećenje, i dali su jasne dokaze sveobuhvatnog poznavanja osnova Evanđelja i iskrenog cijenjenja žrtve prikazane Gospodinu.

Naš Gospodin je rekao: „Ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao.” I slično, naše molitve ne moraju ići za svijet, za čiji blagoslov su osigurani Milenijsko Kraljevstvo i njegove mogućnosti, ali naše molbe mogu se uzdizati u ime onih koji su mu se posvetili, naše braće u Kristu, i ovo će uključivati mlađe posvećene kao i starije osobe. Možemo također na općeniti način uključiti one koje nam je Otac dao kao naše štíćenike, kao pod našom skrbi i uputama; možemo moliti za ove povoljne Božje providnosti za njihovu najvišu dobrobit, a za sebe mudrost i milost, da im možemo predstaviti Gospodinovu poruku u njezinu najboljem obliku i dati primjer iste u našem svakodnevnom ponašanju i u našem ophođenju s našom djecom.

„Zato što smilovanja njegova ne prestaju, svakog jutra su nova; velika je vjernost tvoja!” (Tužaljke 3:22,23)

GOSPODINE, OVAJ ZAVJET ŠTO SAM DAO

(Pjesma: Nettleton)

Nebeski Oče, obožavam te!
Sveti se sveto ime tvoje;
Pred tobom se klanjaju moćni anđeli,
Ne bi li smrtnici trebali učiniti isto?
Neka me tvoja vlast ljubavi kontrolira,
I volja tvoja u meni neka bude;
Čuj zavjet koji dajem pred tobom,
U ime Krista, tvoga Sina.

Svaki dan ću moliti, sjetiti se
svih tvojih slugu, predragi Gospodine,
onih koji rade kao jedna obitelj,
da dijele tvoju dragocjenu Riječ;
Onih koji usamljeni idu, kao hodočasnici,
Onih koji putuju dvoje po dvoje,
Onih koji dobrovoljno šire
zlatne dragulje, poput jutarnje rose.

Na svoje misli, i riječi i djela,
Ja ću pomnije paziti,
Da me možeš slobodnije koristiti
U ishrani tvojih ovaca.
Oh, želim da me tvoja moć očisti,
Svojom moći da me oslobodi,
Od svih tjelesnih nedostataka,
I da me učini sličnijim tebi.

Gospodine, znam da se moći zla
povećavaju svakim danom;
Pokušavajući uhvatiti u zamku i spriječiti
One koji hodaju uskim putem.
Nikada ih neću slušati;
Gospodine, bojim se njihove podmukle moći,
Od svake njihove zamke zaštititi me,
Pomozi mi, čuvaj me, svaki čas.

Gospodine, u svim mojim svakodnevnim odnosima
prema mojoj braći u Istini,
neću riječju ili djelom
Činiti ono što ti ne bi odobrio.
Čistoća će obilježiti moje ponašanje;
Čedan u mislima i riječima bit ću,
Da slika moga Učitelja
bude savršena u meni.

Gospodine, ovaj zavjet koji sam dao
nikada ne bih mogao održati sam.
Kad pomislim na sebe, drhtim;
Kad te gledam, jak sam.
Oslanjajući se na tebe, u svojoj slabosti,
Vjerujući ti za obećanu milost,
dat ću ovaj zavjet i držati ga se,
Dok te ne vidim licem u lice.

Rebecca F. Doney.

ČOVJEK PO BOŽJEM SRCU

– PSALAM 32 – 25. LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Blagoslovljen je onaj čiji je grijeh oprošten, čiji je grijeh pokriven.”

NAKON najuspješnije karijere, oko trideset godina od vremena pomazanja i kad je imao negdje oko pedeset godina, kralj David je pao u najteže grijehe. U brzom nizu nasilno je prekršio tri od deset zapovijedi. Poželio je Urijinu ženu; s njom je počinio preljub, a neizravno je ubio i njezina muža. Podijelivši deset zapovijedi na dva dijela, jedan koji pripada Gospodinu, a drugi čovječanstvu, kralj David je zasigurno prekršio drugi dio što je teže moguće. Teško da se može zamisliti prljaviji zapis od ovoga o čovjekovoj nehumanosti prema čovjeku. Sveto pismo ne nudi nikakvu ispriku, niti u bilo kojoj mjeri štiti počinitelja ili opravdava njegov postupak. S obzirom na ove priznate činjenice, skeptici se ponekad pitaju: „Kako to da se takav čovjek smatra velikim prorokom Gospodnjim? Kako to da se za njega kaže da je 'Bio čovjek po srcu Božjem'? Odobrava li Bog takvo ponašanje kao što je njegovo, predstavljeno tim grijesima?”

Mi odgovaramo: Ti prijestupi ne predstavljaju Davidov životni put. Oni su bili izuzeci; bili su protivni njegovom srcu; on se je pokajao; bio je kažnjen; Davidu je oprošteno. Današnja lekcija ima za

cilj potpuno i jasno iznijeti ovo pitanje pred našu pozornost; da nam pokaže temeljna načela povezana s onim što Bog odobrava, a što ne odobrava u svojim stvorenjima. Postoji filozofija povezana sa svim božanskim postupcima, čije je uvažavanje korisno onima koji žele da budu u harmoniji s Gospodinom, jer će im to omogućiti da bolje upravljaju svojim životnim tokom, da bismo također mogli biti kao što je bio David, muškarci i žene prema „Božjem vlastitom srcu” – tako što mu ugađamo.

JEDNA OSOBITOST BIBLIJE

Biblija pred nas iznosi gole činjenice o svojim herojima kao nijedna druga vjerska knjiga, i u ovome se posebno ističe kao istinito svjedočanstvo Gospodnje. Govori ne samo o Samsonovoj snazi, već i o njegovim slabostima. Govori o Rahabinoj naklonosti i njezinom prethodnom nemoralu. Govori o Petrovom odricanju Gospodina kletvama, kao i o njegovim plemenitim osobinama i vjernosti do smrti. Govori nam da je među ranom Crkvom bio Juda, kao i Ananija i Safira. Govori o Adamovoj neposlušnosti i osudi na smrt, kao i o

Kristovoj poslušnosti i njegovoj dobrovoljnoj žrtvi za otkupljenje Adama i usput njegove rase. Dakle, spominjanje Davida i njegovih iskustava u grijehu, u oštrom kontrastu s većinom njegovih iskustava kao vjernog Božjeg sluga, nije od nas, već je to biblijska uporaba, iako nije u skladu s običajima ljudi i drugim vjerskim spisima. Umjesto da uzrujaju naše povjerenje u Gospodina i njegovu Riječ, ove činjenice samo jačaju našu vjeru i daju nam sigurnost u istinitost pripovijesti i dobre namjere njihovog pisca, te u mudrost i moć Božju glede korištenja svih ovih slabih slugu u vezi sa službom Istine.

Moglo bi se reći u prilog smjeru kralja Davida da su u drevnim vremenima kraljevima dodijeljene despotske ovlasti i da su bili cijenjeni iznad zakona svog kraljevstva. To, međutim, nije prava isprika, jer je kralj David dobro razumio da nije nadređen božanskom Zakonu, već mu je, naprotiv, podložan. Čak i među poganskim kraljevima nalazimo mnogo viši standard morala, bliži pristup zahtjevima božanskog zakona, „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.” [Obratite pažnju na stav kralja faraona prema Abrahamovoj ženi. (Post 12:18,19.) Slično je bilo i s ponašanjem kralja Abimeleka. – Post 20:2-5,9-11.]

SUOSJEĆANJE, OPROŠTENJE, POKRIVANJE GRIJEHA

Još jedna posebnost u odnosu na Bibliju je da je Bog kojeg ona otkriva milosrdan. Bogovi pogana su hladni, nemilosrdni, strašni – u nedostatku kojeg svojstva ljubavi i suosjećanja. Bog iz Biblije nam se preporuča u tome da „Dok smo još bili grešnici, Krist je umro za bezbožnike,” i omogućio je Bogu da bude pravedan, a opet opravdava pokajane grešnike koji vjeruju u Isusa i vraćaju mu se u naklonost kroz vjeru u Isusa i poslušnost Isusu. Ovo je bit lekcije i nemamo oklijevanja reći da je Davidovo iskreno pokajanje za svoje grijehe i objava Božjeg oprosta i nastavak božanske naklonosti s Davidom bila lekcija od velike vrijednosti za mnoge jadne, slabe, pale pripadnike naše rase, dok su pokušavali doći u prisutnost svetog Jehove i shvatili vlastite mane i nedostojnost njegove naklonosti. Dobro Sveto pismo izjavljuje: „Kod tebe je oproštenje, da bi te se bojali, poštovali te.” Štoviše, ova kvaliteta božanskog karaktera izaziva više od straha, više od poštovanja kod onih koji je cijene; poziva ljubav; kao što je pisano: „Ljubimo ga jer on prvi uzljubi nas i poslao svoga Sina kao zadovoljštinu za naše grijehe.” Pa je pjesnik izjavio da je ovo

„LJUBAV BOŽANSKA, SVA LJUBAV IZUZETNA”

Ova Božja ljubav, kako je počinjemo cijeniti, postaje ograničavajuća, privlačna, utjecajna sila u srcima i životima njegovih ljudi. Tako apostol

izjavljuje: „Kristova nas ljubav sputava,” jer ako je jedan umro za sve, tada su svi bili mrtvi (pod uvjetima umiranja): a mi koji živimo (mi koji smo vjerom u Isusovu žrtvu prešli iz smrti u život – opravdanje) od sada ne bismo trebali živjeti za sebe (sebično), nego za onoga koji je umro za nas.

Pretpostavlja se da je psalam koji predstavlja našu lekciju sastavio prorok nakon što se njegovo srce vratilo u mir s Bogom kroz sigurnost božanskog oproštenja njegovih grijeha. Njegova uvodna rečenica zauzima ovo stajalište. David je bio blagoslovljen čovjek koji je iskusio božansko oproštenje i pokrivanje svog prijestupa, svog grijeha. On je bio čovjek kojemu Gospodin više nije pripisivao bezakonje i u čijem srcu nije bilo prijevare, nikakve tajne žudnje za grijehom, sa samo obuzdavanjem straha, nego koji je imao srce i um koji su bili potpuno okrenuti od grijeha i u apsolutnom skladu s božanskom pravdom i svim njezinim pravednim zahtjevima.

Umjesto da se pobuni protiv Božjih zakona kao prepreka samovolji i zloći, kralj je uživao u Gospodnjem zakonu i meditirao o njemu danju i noću. Bio je zadovoljan da od sada mjeri svo svoje ponašanje, da, također i svoje misli, prema božanskom standardu, shvaćajući da su one ne samo ispravne u cjelini, već da će mu svaki suprotni put sigurno dati nelagodu, nevolju.

STENJAJUĆI PO CIJELI DAN

Stihovi 3 i 4 ukratko ponavljaju Kraljeva nesretna iskustva tijekom gotovo godinu dana. Kraljev prijestup započeo je u njegovu umu, kao i svi grijesi. Upravo zbog toga Sveto pismo potiče Gospodinov narod da „svom marljivošću čuva svoja srca, jer iz njega izvire život.” Kralj je poželio ženu svoga bližnjega, i jezikom našeg Boga, „učinio je preljub s njom u svom srcu.” Nakon što je učinjen prvi korak grijeha, kraljeva je savjest bila uspravna na neki neobjašnjiv način, dok je snaga njegova snažnog uma bila usmjerena na zadovoljenje nesvetih želja. Nakon što je to postignuto, njegov mu se slučaj činio beznadnim osim u jednom smjeru. Žaljenje i kajanje, koji su već započeli u njegovu umu, donijeli su strahote kad je shvatio da su prema židovskom zakonu obje strane trebale biti kamenovane do smrti na zahtjev osobe kojoj je učinjena nepravda. Otuda njegova zapovijed svom glavnom vojskovođi, Joabu, da se Urija, muž kojemu je učinjena nepravda, postavi na čelo bitke i da ga zatim napusti ostatak korpusa, kako bi ga njegovi neprijatelji mogli ubiti. Joab je razumio situaciju. Doista, cijela je stvar vjerojatno procurila, a jadni David bio je u ozbiljnoj nevolji na svaki način. Ne samo da je Urija bio jedan od njegovih istaknutih, cijenjenih ljudi, već je i Bat-Šebin djed, Ahitofel, bio glavni državni savjetnik kralja Davida. Da je incident

doveo do otuđenja između ovog čovjeka i njegovog suverena sasvim je očito; kasnije se u Abšalomovoj pobuni pridružio njegovoj stvari protiv kralja. Očigledno su također ti različiti tereti na Davidovom umu i srcu donijeli kralju čaroliju bolesti.

Grieh je uvijek uznemirujući element u svim uvjetima, a posebno jer grešnik ima svjetlo i odgovornost, a time i osudu savjesti. Doista, možemo pretpostaviti, kao što je psalmist nagovijestio, da se najveća od njegovih nevolja sastojala u njegovoj odvojenosti od Gospodina; njegova spoznaja da mu je Gospodnja naklonost pravedno uskraćena, i da je u određenom smislu bio napušten od Gospodina kao inteligentni prijestupnik njegova Zakona. Može se, doista, općenito priznati kao načelo božanske vladavine da sve što razdvaja Gospodina i njegov narod na njih dovodi najdublju melankoliju, a uzgred će sigurno utjecati na njihovo zdravlje. Naprotiv, možemo to shvatiti kao čvrsto načelo da će „mir Božji” sigurno biti povoljan za fizičko zdravlje i sreću. Tako stalno nalazimo među Gospodinovim narodom da kako oni jačaju u Gospodinu postoji vrlo prikladna mjera za fizičko pomlađivanje.

PROROKOVA PRISPODOBA

Očito je na neko vrijeme kralj prigušio svoju savjest; da je, možda, počeo razmišljati o sebi kao o suverenu u određenoj mjeri izuzetom od zakona koji upravljaju drugima, i da je ovom stanju bilo dopušteno da napreduje, to bi moglo značiti potpuno otuđenje Kralja od Gospodina. Ali budući da je sklopio savez s Gospodinom i Gospodin ga je prihvatio i zajamčio mu „sigurnu milost Davidovu”, stoga mu nije bilo dopušteno da moralno padne u komu, nego je Gospodin poslao proroka Natana, koji je prisposodobom o bogatašu koji krade ovcu siromahu, probudio u kralju osjećaj pravde i zahtjev da se lopov strogo kazni. Tada je prorok izjavio: „Ti si taj čovjek,” objašnjavajući mu da nije samo ukrao Urijinu ženu, nego je još teže sagriješio, i da mora očekivati kaznu od Gospodina za svoje loše postupke.

Poštenog srca, stvar se odmah svidjela kralju, i on je sebe vidio kao teškog grešnika. Otišao je Gospodinu i rekao: „Tebi i samo tebi sam sagriješio i učinio ovo veliko zlo u tvojim očima.” Istina, sagriješio je protiv Urije, ali od potonje smrti nije bilo načina da se iskupi za svoja zlodjela; nikakva obnova nije bila moguća. Samo je Gospodinu mogao ići tražiti oprost. Iako je Gospodin vrlo milostiv i vrlo milosrdan, očito je dopustio Davidu da leži pod udarcima svoje savjesti dosta vremena prije nego što mu je vratio radost njegova lica. Ovo ne bi trebalo nagovještavati nespremnost s božanske strane da oprost, nego mudrost božanske milosti koja će dopustiti lekciju kao sredstvo blagoslova i kao zaštitu od budućnosti.

Često se izražava čuđenje što se čini da neki od najozloglašnijih zlikovaca na svijetu nemaju savjesti, nemaju spoznaje o vlastitoj zloći; i još više se čudi što oni često prolaze kroz život bez kazni, bez kazni za grijehe kao što je došlo na kralja Davida za njegove grijehe. Objašnjenje situacije daje Apostol, govoreći: „Grijesi nekih ljudi idu prije suda, a neki slijede.” Svijet će općenito otkriti da prijestupi u sadašnjem životu, povrede savjesti, imaju ponižavajući utjecaj na njih što će njihovo penjanje od grijeha i nesavršenosti do pravednosti i savršenstva tijekom Milenija učiniti sve dužim i težim. Stoga će presuda ili kazna za njihove grijehe uslijediti nakon toga i oni će biti obavezni obračunati se s njima tijekom Milenija. Naprotiv, Gospodinov posvećeni narod Evandeoskog doba, i njegov posebno posvećeni narod Židovskog doba, imat će svoje udarce u sadašnjem životu, jer oni ne smiju dijeliti sa svijetom iskustva udaraca, disciplina, itd., tijekom Milenija, već to čine sada kada će biti spremni za udio u uskrsnuću života; izaći iz smrti kao savršena bića u potpunom skladu s Bogom. Ovo predstavlja opsežno objašnjenje zašto je sljedeće istinito, da Gospodinovi pravi sljedbenici primaju kazne, udarce, za svoje ispravljanje, dok svijet općenito bježi, osim u onoj mjeri u kojoj ih ljudski zakoni i prirodni zakoni mogu kazniti; ili u slučaju kao što su Amalečani i Amorejci; njihove su nepravde došle do svoje punoće, dosegnuvši točku gdje bi dopuštanje da idu dalje bilo u suprotnosti s božanskim programom, i bili su odsječeni od života kako bi ih spriječio od veće degradacije.

GOSPODINOVA RUKA KAZNE

U jednom od psalama David je napisao: „Tvoj štap i tvoja palica tješe me.” Stihovi 3 i 4 govore nam nešto o Kraljevim iskustvima pod palicom kazne, koju ponos Gospodnje naklonosti na drugom mjestu naziva „Svjetlost lica tvoga.” Kralj je isprva šutio. Stidio se samog sebe i nije znao ništa što bi mogao reći Gospodinu kao opravdanje za svoje ponašanje. Ali teret je postajao sve teži i teži i za duh i za tijelo. Činilo se da je te godine brzo ostario. Njegove „kosti ostarjele”; prerano je oslabio. Danju i noću bila je teška na njemu Gospodinova karateljska ruka, tako da su sva svježina, snaga i radost bili izjedeni kao sušom. Kakva poetska slika djeteta Božjeg pod zabranom božanskog nezadovoljstva – tugovanja na način koji svijet nije mogao razumjeti! Rezultat je, međutim, bio radostan, jer kada je Gospodin Davidu vratio svjetlo njegova lica, i ponovno, kada se je Davidova čaša prelila božanskom naklonošću i blagoslovom, on je mogao više nego ikad cijeniti vrijednost Gospodinova osmijeha. Svi Gospodinovi ljudi moraju naučiti vrijednost Gospodinova blagoslova u božanskom zajedništvu. Ovdje mogu pjevati,

„O, neka se ne digne oblak rođen od zemlje
da te sakrije od očiju sluge tvojega.”

Srećom, ne trebaju svi Božji dragi ljudi tako strogu disciplinu. Unatoč tome, za sve postoji utješna misao da čak i ako netko bude uhvaćen u teškom grijehu, još uvijek postoji milost kod Gospodina, koju treba tražiti. Ali još su veći blagoslovi za onu djecu koja posjeduju više Gospodinova karaktera, tako da iz svojih srca mogu reći: „Rado vršim tvoju volju, Bože; tvoj je zakon zapisan u mom srcu.” Oni također zahtijevaju pouke, kazne, jer čak je i sam naš dragi Otkupitelj „naučio poslušnost iz onoga što je pretrpio.” Spoznao je cijenu poslušnosti, kao što je od tada naučio i njezinu vrijednost prema Očevoj procjeni – koji ga je podigao do slave i besmrtnosti. Slično tome, svi njegovi sljedbenici moraju učiti u njegovoj školi. Svatko koga će Otac primiti mora biti poučen od velikog glavnog pastira. Svatko mora iz iskustva naučiti vrijednost Očeva osmijeha i zajedništva i milosnih obećanja za sadašnji i vječni život.

TI SI OPROSTIO BEZAKONJE

Postoje različita pogrešna gledišta o oprostima grijeha i udarcima koji ponekad slijede nakon što su grijesi oprošteni. Iskustva kralja Davida pokazuju istinu o ovoj temi. Nakon što je sagriješio, nastupilo je razdoblje u kojem je, čini se, cijenio činjenice – njihovu golemost. Tada je došla sva sila buđenja i samoponiženja i skrušenosti srca i poniženja pred Gospodinom u priznavanju grijeha, u priznavanju prijestupa pred Gospodinom. Zatim je u dogledno vrijeme došlo Gospodinovo oprostjenje i povremeno kraljevo uvažavanje činjenice da mu je oprošteno, i, kao rezultat toga, obnova radosti u životnim iskustvima. Ipak, nalazimo da još nije bi kraj; da je godinama nakon toga Gospodin dopustio da se kralj i njegova obitelj podvrgnu vrlo teškoj disciplini, očito kao odmazda. Abšalomovu pobunu protiv njegova oca, kralja Davida, i sav niz zlih iskustava koja su uslijedila kao dio iste, sam David je prepoznao kao dopuštenu od Gospodina kao kaznu zbog njegova prijestupa koji mu je bio oprošten.

Kako se to može razumjeti? Kako grijeh može biti oprošten, a ipak biti kažnjen? Ispravna misao u vezi s ovim pitanjem je da božansko oprostjenje označava da Bog predaje ili odustaje od svog gnjeva protiv grijeha i grešnika i da se prema grešniku ubuduće odnosi sa stajališta naklonosti. Pravda je, međutim, još uvijek tu i mora biti zadovoljena. Pravda ne zna za oprost. Zahtijeva punu isplatu, „Oklo za oklo i zub za zub.” Primjenjujući stvar na sebe, na kršćane ovog Evandeoskog doba, primjećujemo da je pravda zadovoljena što se tiče „vjernika” smrću našeg Gospodina Isusa. Njegova

zasluga nam je prisvojena. Je li to samo dio zahtjeva pravde? Odgovaramo da je to zbog svih naših loših radnji ili nedostataka ili onog dijela toga koji nije bio namjeran. Jednom riječju, Božja priprema u Kristu za naše oprostjenje ne pokriva namjerni grijeh, za koji Apostol kaže: „Tko svojevolumno griješi, od davla je.” Ono samo pokriva nevoljne grijehe, ili u slučaju grijeha koji su dijelom slabosti, dijelom iskušenja i dijelom svojevolumnosti, pokriva sve neželjene značajke, ali nas ostavlja odgovornima za bilo koji dio pogrešnog postupanja s naše strane koji je bio namjeran; stoga je apostol rekao Crkvi: „Ako svojevolumno griješimo nakon što smo primili spoznaju Istine, ne preostaje više žrtva za grijehe, nego strahovito iščekivanje suda i vatreni gnjev koji će proždrijeti protivnike.” – Heb. 10:26,27.

Zapravo, sa sigurnošću je pretpostaviti da, okruženi slabostima drugih i opterećeni slabostima vlastitog tijela, vrlo malo Gospodinovih ljudi dostiže ovu točku potpunog, punog, namjernog, svjesnog grijeha, čija je kazna Druga smrt. U gotovo svakom grijehu, dakle, postoji prostor za određenu mjeru božanskog oprostila, proporcionalnu spremnosti ili slabosti. Grijesi Gospodinova naroda za koje se pokajao milostivo su oprošteni u smislu da božanska nemilost i uskraćivanje Gospodinova lica više nisu vidljivi i pojedinac je obnovljen. Još uvijek nad njim visi odgovornost za bilo koju mjeru svojevolumnosti povezanu s nedjelom. A Gospodin će se pobrinuti da dobije potrebne udarce. O tome ne smijemo razmišljati kao o osvetoljubivosti, već prije kao o mjeri pravde, da se tako uči nešto o velikoj grešnosti grijeha, njegovoj nepoželjnosti i da dobro uvijek donosi svoju nagradu.

U skladu s ovom mišlju postoje brojni današnji kršćani koji su došli u potpuni sklad s Gospodinom Isusom i svakim blagoslovom zajedništva s Božjom djecom, koji, unatoč tome, fizički trpe kaznu za indiskreciju, grijehe svog prijašnjeg života. Grijeh je oprošten u smislu da im se ne zamjera da bi spriječio njihovo zajedništvo s Gospodinom. Prekriven je, ali je ostavio trag na njihovom tijelu i uzrokuje im nevolje na razne načine. Doista, opće je stradanje na cijeloj ljudskoj obitelji, koja je u nekom pogledu pokrivena onima koji su prihvatili Krista. Ožiljci i slabosti sadašnjosti opstaju u našem smrtnom tijelu i nemamo nade čak ni da ih se riješimo. Oni, međutim, pripadaju smrtniku, koji se smatra opravdanim kroz vjeru u Krista i posvećenje Božjoj službi, neće ih se riješiti do „promjene” u Prvom uskrsnuću, kada ćemo dobiti nova tijela. Tada će grijesi koji su sada pokriveni ili skriveni u Gospodinovim očima biti potpuno izbrisani i više ih nećemo znati. Čini se da je to misao apostola Petra kada kaže: „Obratite se i obratite se da se izbrišu vaši grijesi kad dođu vremena osvježenja od lica Gospodinova.” (Djela 3:19.) Jednom riječju, naši grijesi

moгу biti pokriveni, ali, pri drugom dolasku našeg Gospodina, oni će biti potpuno i zauvijek izbrisani.

DOK TE SE JOŠ MOŽEŠ NAĆI

Razmišljajući o Gospodnjoj naklonosti prema sebi, prorok nadahnuto iznosi načelo primjenjivo na sve Gospodnje – na sve ljude u svako doba, govoreći: Zbog toga [zbog – zbog Božjeg milosrđa], svatko tko je pobožan može ti se moliti u vrijeme kada te se može naći: sigurno, kada se velike vode preliju, neće doprijeti do njega. Drugim riječima, postoji vremensko ograničenje božanske milosti. Gospodin neće uvijek koriti, niti će zauvijek zadržavati (obuzdavati) svoj gnjev. Došlo je do granice njegovom milosrdnom ophođenju s prirodnim Izraelom. Kada je ta točka dosegnuta, došlo je do razdvajanja između onih koji su bili Izraelci (pšenica) i ostatka (pljeva). Prvi su primljeni u Evandeosku dispenciju, a drugi su raspršeni u uništenju izraelskog nacionalnog uređenja 70 godine.

Slično u ophođenju s Evandeoskom crkvom, čini se da je razumno razdoblje dopušteno svakom pojedincu da osigura svoj poziv i izbor, koji, ako to ne učini, može upasti u Veliko mnoštvo, ali čija je jedina nada da postigne ovo mjesto kroz vatrene kušnje u kojima će, ako i dalje bude nevjeran, kraj biti uništenje u Drugoj smrti. Slično, na kraju ovog Evandeoskog doba dolazi testiranje nominalnih sistema, s Gospodinovom izjavom da će neki posnuti i pasti i biti svladani u anarhiji koja nadolazi kada Babilon bude zbačen, dok će vjerni biti „promijenjeni, u trenutku, u treptaju oka.” Slično tijekom Milenijskog doba, kada će znanje o Gospodinu ispuniti cijelu Zemlju i kada će svaki član rase imati privilegiju vidjeti „istinsko svjetlo koje obasjava svakog čovjeka koji dolazi na svijet,” svatko će biti obavezan započeti u pravednosti poslušnošću Božjim zakonima; a oni koji odbiju će, kao što Prorok kaže, umrijeti drugom smrću: „Ondje više neće biti novorođenčeta koje bi živjelo malo dana ni starca koji ne bi navršio dane svoje; jer će dijete umirati sa stotinu godina starosti, a grešnik od stotinu godina starosti bit će proklet.”- Iza . 65:20.

Čini se da David govori proročki za one na kraju ovog Evandeoskog doba, govoreći: „Ti si moje skrovište; ti ćeš me sačuvati od nevolje; ti ćeš me okružiti pjesmama izbavljenja.” Kao što su vjerni bili izbavljeni u velikoj nevolji koja je došla na židovski narod, tako će vjerni biti izbavljeni iz velike nevolje koja prijete Kršćanskom svijetu. To ne mora nužno značiti da će biti odvedeni prije nevolje. To je „Kroz mnoge nevolje ući ćemo u Kraljevstvo.” Od davnina su trojica Hebreja koji su bili bačeni u užarenu peć bili neozlijeđeni, dok su oni koji su ih bacili bili ubijeni vrućinom, udareni na smrt, tako da u nadolazećoj nevolji vjerni Gospodinovi neće biti povrijeđeni vatrenim kušnjama kroz koje će proći.

VOĐENI BOŽJIM OKOM

Posljednja četiri stiha naše lekcije predstavljaju našeg Gospodina kako govori svom narodu, „Vi pravednici.” S obzirom na kontekst, ovo ne treba shvatiti kao apsolutno besprijekoran. „Nema pravednika; ni jednoga.” Pravednici kojima se ovdje govori su oni koje Gospodin smatra pravednima, zbog njihovog srdačnog stava vjere i želje da budu poslušni Njegovoj volji. Njima govori: „Uputit ću ih i poučiti ih putu kojim će ići; vodit ću ih okom svojim.”

Ovo se može shvatiti kao znak da će Gospodnje oko bdjeti nad nama kako bi nam dao potreban, ispravan savjet. Drugi način na koji se to može promatrati predstavlja izložba koju su neki od nas vidjeli o konju tjeranom bez uzdi ili uzde, jednostavno usmjeravan okom i promatrajući volju gospodara, a životinja je bez ograničenja. Ali to vrijedi samo za one koji su prošli izniman trening. Konj i mazga, kao što nam govori sljedeći stih, nemaju razumijevanja i zahtijevaju žvale i uzde da bi nam služili kako treba. Pozivaju nas da se ne tjeramo na ovaj način, jer to nije prihvatljivo Gospodinu. „On traži takve da mu se klanjaju kao da mu se klanjaju u duhu i istini.”

Ona Božja djeca koja ne uspiju naučiti ovu lekciju nikada neće biti članovi klase Izabranih, neće biti „podobni za Kraljevstvo nebesko”. Istina, Gospodin će općenito postupati sa svijetom na ovaj način tijekom Milenija. Uzdom i žvalama oni će biti obuzdani. Unatoč tome, čak i klasa obnove mora napredovati dalje od ovog mjesta inače nikada neće biti sposobni za vječni život na kraju Milenijskog doba. Tko god vidi princip koji je ovdje uključen, da ako ima ikakvu nadu ili želju za sunasljedstvom s Kristom u njegovom Kraljevstvu, mora naučiti lekciju o služenju Ocu i njegovoj stvari pravednosti rado, dragovoljno; mora biti vođen Njegovim okom; mora slijediti Janje kamo god da ide.

TUGE ZLIMA

„Mnoge će muke biti bezbožniku, a tko se uzda u Gospodina, milost će ga okružiti.” Oni koji se uzdaju u Gospodina, po svemu sudeći, imaju toliko žalosti koliko i njihovi manje pobožni bližnji. Ipak, Božje obećanje je sigurno, njegova milost im je dovoljna. Oni mogu biti uvjereni da „sve surađuje na dobro” onima koji se raduju u nevolji, znajući da nevolja stvara strpljenje; i strpljenje, iskustvo; i iskustvo, nadu, koja ne postiduje one u čijim je srcima ljubav Božja razlivena.

VESELITE SE U GOSPODINU, RADUJTE SE I KLIČITE SVI VI KOJI STE PRAVA I ČESTITA SRCA

Vjerujemo da svi naši čitatelji počinju sve više i više cijeniti ovu blagoslovljenu poruku – biti radosni u Gospodinu – što je sasvim drugačija stvar od radosti

zbog beznačajnih stvari ovoga svijeta. Onaj čija je naklonost usmjerena na ovu zemlju neprestano će nailaziti na nevolje koje ga ometaju u radosti. Ali onaj koji je svoje osjećaje usmjerio prema stvarima iznad, prema Gospodinu i slavnim stvarima koje nam je obećao, može se doista radovati, jer se naš Gospodin ne mijenja. „Nijedno od njegovih dobrih obećanja neće propasti.” Neka svi koji su iskreni u nadi, namjeri, nastojanju, govore hvalu Gospodnju i kliču od radosti, ne samo da su njihove nenamjerne tjelesne

nesavršenosti pokrivena, već i u misli da je vladavina pravednosti, Tisućgodišnje kraljevstvo, sada blizu, i da će pod njegovom dominacijom sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene nakon što veliki Protivnik, Sotona, bude svezan.

„Ova tuga gradi sjajne ljestve,
Čiji su zlatni krugovi naše nesreće;
Na koje naše čvrste noge stanu, bliže Bogu,
Duh se penje i njegovo oko je otpečaćeno.”

KOJE GRIJEHE JARAC ISPAŠTAOC NOSI

NAKON izvještaja o Danu pomirenja u Levitskom zakoniku 16 – nakon izvještaja o prvom žrtvovanju junca za grijeh tijela i kuće Velikog svećenika i žrtve Gospodnjeg jarca za grijeh cijelog ostatka naroda – čitamo da je Veliki svećenik uzeo Žrtvenog jarca, položio mu ruke na glavu i ispovjedio nad njim „svu nepravdu sinova Izraelovih, i sve njihove prijestupe, za sve njihove grijeh; neka ih položi jarcu na glavu i neka ga pošalje.” Protumačili smo ovog Žrtvenog jarca kao tip „Velikog mnoštva” iz Otk. 7:9-15. Istaknuli smo da su Gospodnji jarc i Žrtveni jarc, oboje privezani na vratima Tabernakula, predstavljali dvije klase koje su tijekom ovog Evangeoskog doba izvršile potpuno posvećenje Gospodinu i prihvaćene su od njega i začete od Duha Svetoga. Jedna klasa ide dalje u skladu sa svojim posvećenjem, slijedeći primjer Krista, koji je u tipu predstavljen juncem. Druga klasa, jednako posvećena i začeta od Duha, ne uspijeva iskoristiti povlasticu „trpjeti s Kristom.” Dopušteno je izbjeći patnje podrazumjevano u savezu žrtve. Postavlja se pitanje, koji su to grijesi bili položeni na glavu Žrtvenog jarca i što oni predstavljaju u antitipu Velikog Mnoštva? Odgovaramo da oni ne predstavljaju iste grijeh koji su bili položeni na junca, koji je izvršio pomirenje za obitelj vjere; niti su mogli predstavljati grijeh koji su prethodno bili okajani krvlju Gospodnjeg jarca. Škropljenje krvlju za te grijeh potpuno ih je poništilo za „sav narod.”

Objašnjenje ove prividne nepodudarnosti da se najprije izvrši pomirenje u Svetinji nad svetinjama „za grijeh svega naroda,” a potom „polaganje bezakonja naroda na glavu jarcu ispaštaocu” objašnjava se činjenicom da postoje dvije vrste grijeha i da je žrtva Krista i Crkve, tipizirana žrtvom junca i jarca Gospodnjeg, okajala jednu vrstu grijeha a ne drugu. Tako je za našega Gospodina zapisano: „Evo Jaganjca Božjega koji oduzima grijeh svijeta,” a taj je Jaganjac sa sobom povezao Crkvu, čija je žrtva prikazana u Gospodnjem jarcu. Grijeh svijeta je Adamov grijeh, na koji upućuje Apostol, govoreći: „Neposlušnošću jednog čovjeka uđe u svijet grijeh, a kao posljedica

grieha smrt, i tako smrt pređe na sve;” da su grijeh i njegova kazna podjednako na svima, bez obzira na njegove želje, jer svi su rođeni u grijehu, oblikovani u nepravdi – okaljani, nesposobni za pravednost u apsolutnom smislu. Za taj jedan i jedini grijeh Krist, Glava i Tijelo, plaća kaznu.

Osim ovog općeg grijeha, međutim, postoje „nepravde naroda” u kojima jedni sudjeluju više, drugi manje, a treći nimalo. To su više ili manje namjerna zla koja prevladavaju diljem svijeta – kršenja pravde i ljubavi iznad stupnja naslijeđene slabosti. U tim stvarima, dakle, postoji mjera odgovornosti razmjerna znanju i sposobnosti otpora. Ovo su grijesi svijeta koji će biti priznati nad glavom klase Žrtvenog Jarca i za koje će im biti dopušteno da pate. Ilustracija ovoga nalazi se u riječima našeg Gospodina o predodžbenom Izraelu i strašnoj nevolji koja je došla na one iz židovske nacije koji su bili proglašeni nedostojnima, koji su uživali velike povlastice i još uvijek su smatrani nedostojnima uzvišenog poziva.

O tom vremenu nevolje naš je Gospodin slobodno govorio u Mat. 24, a Apostol, govoreći o tome, kaže da je „Bog izlio na taj narod svoj gnjev do kraja, da se ispuni sve što je napisano u Zakonu i proročanstvo o njima.” Zašto bi ih zadesila tako velika žestina veća nego što je zadesila njihove pretke? Zašto bi tako velika nevolja kao što to Pismo predviđa došla na Veliko mnoštvo na kraju ovog doba više nego što je naišla na druge iz prethodnih vremena? Naš Gospodin ispustio je riječ koja nam daje ključ situacije: „Od ovog naraštaja tražit će se sva pravedna krv.” (Luka 11:50,51.) I slično glede kraja ovog doba, Sveto pismo implicira da postoji veliki povratni račun odmazde prema ostatku svijeta koji će biti u potpunosti izjednačen u strašnim nevoljama s kojima će ovo doba završiti. Na primjer, oni koji su patili ranije u tom dobu predstavljeni su kao obezglavljene duše pod oltarom koji viču: „Dokle, Gospodine, sveti i istiniti, nećeš suditi i osvetiti našu krv na onima koji žive na zemlji?” (Otkrivenje 6:10.) Odgovor koji im je dan implicira da se o njihovoj krv, pogreški i nepravdi učinjenima njima, kao i pogreški i nepravdi učinjenima

drugima od njihovog vremena, strogo vodi računa i sve će se trebati riješiti na kraju ovog doba.

Oni koji su sklopili savez da će žrtvovati svoje živote u službi Gospodina, Istine i braće, i koji su na temelju toga bili začeti od Duha za duhovnu prirodu, i koji su naknadno zanemarili ispuniti svoj savez ili zavjet, bili bi podložni Drugoj smrti zbog toga; ali u velikoj milosti Gospodin ih namjerava provesti kroz „veliku nevolju” i prihvatiti kao „pobjednike” one koji će lojalno izdržati testove tog vremena nevolje. Ali njihove patnje neće biti na njihov račun. Oni će patiti za grijeh drugih – nagomilani grijesi ovog doba protiv svjetla i znanja zahtijevat će se od onih koji su se u ovom danu „blistavog sjaja” svjetla Istine još uvijek uzdržavali od dobrovoljne žrtve kojoj su se posvetili u posvećenju.

Međutim, na kraju će ovo Veliko Mnoštvo, prošavši svoje testove, dokazavši se lojalnima Gospodinu, konačno primiti veliki blagoslov, iako neće biti tako veličanstveno slavan kao onaj koji će Gospodin dati Malom stadu, koje dragovoljno, radosno, polaže svoje živote u skladu s povlasticama i uputama Riječi. Bit će pozvani da sudjeluju na Jaganjčevoj svadbi. – Otkr. 19:9.

PISMA KOJIMA SE PRIZNAJU BLAGOSLOVI „ZAVJETA”

[UPIT: Što ako su zdravlje ili vrijeme spriječili da ostavite vrata otvorena, a netko je sam u sobi s osobom suprotnog spola? Ili što ako je to bilo u uredu ili prostoriji koja nije pod kontrolom onoga tko se zavjetovao?

ODGOVOR: Obje ove i sve druge nepredviđene okolnosti u potpunosti su zadovoljene riječima „koliko je to razumno moguće,” a vaša je vlastita prosudba ta koja odlučuje. Ne bi bilo razumno moguće da bilo tko regulira ured ili prostoriju koja je samo djelomično ili uopće nije pod njegovom kontrolom.]

DRAGI BRATE RUSSELL:

Pišem vam da vam kažem da sam položio zavjet. Na mene je utjecalo čitanje odlomka članka u KULI pod naslovom „David postaje kralj.” Odlomak je bio ovaj:

Teško je procijeniti snagu ljudske volje. Očito je Bog stavio sve interese sadašnjeg života pod kontrolu naše volje, i, doista, veliki dio uspjeha u pogledu budućeg života je na sličan način pod kontrolom naše volje. Očito je volja, ispravno iskorištena protiv grijeha, neranjiva.

Ponizno se molim da Bog „djeluje u meni da želim i činim po njegovoj volji”.

S poštovanjem u kršćanskom zajedništvu,
FI PARMENTER.

Neki su nam nedavno napisali uvjerenje da znaju da će Veliko Mnoštvo biti blagoslovljeno na zemaljskoj razini. Odgovaramo da je istina da će veliko mnoštvo biti blagoslovljeno tijekom Milenija pod blagoslovima i povlasticama obnove – „sve obitelji na zemlji.” Ali Veliko mnoštvo iz Otkrivenja 7:9-15 je posebno poistovječeno s Crkvom i odvojeno od svijeta. Oni će doći do svog položaja kroz „veliku nevolju,” dok će svijet biti vođen prema gore velikom cestom svetosti, na kojoj neće biti ni lava ni grabljive zvijeri, i u vrijeme kada ništa neće povrijediti niti uništiti u cijelom tom svetom Kraljevstvu.

Kad u Bibliji ne bi bilo spominjanja Velikog Mnoštva, bili bismo skloni potražiti ga, inače bismo s tugom znali da će mnogi otići u drugu smrt. Zsigurno od svih onih koji se posve posvećuju i začeti su od Duha Svetoga za novu prirodu samo „malo stado” osigurava svoj izbor sigurnim pridržavanjem uvjeta. Ostatak, neprikladan za slavu na koju su pozvani, mora, čini se, ili umrijeti drugom smrću ili će se njihova nova priroda razviti u vatrenim kušnjama i velikim nevoljama „radi uništenja tijela da se duh može spasiti u dan Gospodina Isusa.”

DRAGI BRATE U GOSPODINU:

Ne želim čekati više ni sat da upišem svoj zavjet Gospodinu. Jako mi je žao što sam ovoliko čekao. Tako mi je drago da nije prekasno. Oklijevao sam jer sam se bojao da neću moći održati zavjet, a znam da je gore prekršiti ga nego uopće dati zavjet. Budući da sam molio i razmišljao o tome, znam da mogu, uz pomoć našeg dragog Učitelja, živjeti u skladu sa zavjetom.

Sigurno mi treba jednako ili više nego itko drugi. Moj život prije posvećenja bio je najgorešnji i žao mi je što vam ne mogu reći da od tada nisam napravio velike pogreške.

Moja je žrtva tako mala, jedna stvar; ali želim ju čvrsto vezati za oltar.

Sjeti me se u svojim molitvama, dragi brate, i prenesi moju ljubav svim dragima u Biblijskoj kući.

Vaš u Kristu, _____.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Želimo dodati svoja imena onima od dragih prijatelja koji su se zavjetovali našem nebeskom Ocu, i vrlo smo zahvalni na privilegiji.

Kao Božja djeca spremni smo učiniti sve što će nam pomoći na uskom putu i približiti nas našem nebeskom Ocu, a to znamo da Zavjet čini. Ne možemo imati previše dobrih stvari ako ih pravilno koristimo.

Mislimo da smo trebali položiti zavjet čak i ako nam u ovom trenutku nije potreban, jer ne znamo što

će nam trebati u „zli dan”, osim držati se blizu Gospodina.

I zato, dragi brate, molimo te da nas se sjetiš u svojim molitvama da njegovom snagom držimo zavjet koji smo dali. S puno kršćanske ljubavi i najljepših želja ostajemo,

Vaša braća u Kristu, WT BAKER,
A. SMITH.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Ljubljeni brate u Gospodinu. Trebalo je dosta vremena i ozbiljnog sukoba sa starim ja da dođem do točke slanja u svoje ime kao potpisnika i nasljednika Zavjeta u svim njegovim pojedinostima.

Moram priznati da sam se u početku tome donekle protivio. Međutim, vrlo sam se usrdno molio za vodstvo i mudrost kako bih ispravno odlučio stvar. Upravo sam ga ponovno pročitao i pitam se kako sam našao ikakav prigovor, jer moje srce i glava podržavaju na najpotpuniji mogući način svaki njegov detalj. Sestra Kendall i ja sada smo uvjereni da je naš nebeski Otac u svojoj ljubaznoj dobroti poslao ovaj zavjet kao posebnu zaštitu svojoj djeci u ovom vremenu posebne potrebe, a ja sam bio pozvan poslati svoje ime čim mi je stvar razjašnjena. Sigurno će se pokazati izvorom velikog blagoslova za sve one čista srca. Bez sumnje će izdvojiti neke koji to nisu. Uvijek je tako. Stoga, s uvelike povećanom zahvalnošću našem nebeskom Ocu punom ljubavi za ovaj daljnji dokaz njegove brige za nas, i s obnovljenim uvjerenjem, dragi brate, o našem savršenom povjerenju u vaše vlastito kršćansko ponašanje i integritet, rado, svečano i s poštovanjem upisujemo ovaj zavjet pred „Ocem našim, koji jesi na nebesima,” moleći se da nam omogući da ga održimo nepovređenim.

GOSPOD. I GĐA. SC KENDALL.

PUTUJUĆI BRAT PARKER SE NE BOJI

DRAGI BRATE RUSSELL:

Putujući od mjesta do mjesta, ponekad nailazim na protivljenje Zavjetu i objavljivanju imena onih koji su se zavjetovali; i upravo sam dobio pismo od brata koji misli da brat Russell ide predaleko, i da osjeća da mora pisati bratu Russellu u znak prigovora. Upravo sam odgovorio na ovo pismo kako slijedi:

„Mislim da ne gledaš na Zavjet kako treba. Kad bi mogao znati što radim, bio bi od srca za to. Mislim da mi je nekoliko prijatelja reklo o svojim primjedbama

na Zavjet, i u svakom sam slučaju vidio da oni koji mu se protive jako ga trebaju više od mnogih onih koji su ga rado uzeli i slave Boga zbog toga.

„U svakom slučaju prigovora koji mi je upućen, mogao sam vidjeti da je ostalo malo lažnog ponosa, što je dobra stvar za Sotonu da poradi na tome, ili pak (ovo uglavnom od strane braće) postoji prirodna sklonost (a ponekad je i kultivirana) da se previše slobodno druže sa suprotnim spolom. U oba slučaja Zavjet bi bio zaštita. Što se tiče Zavjeta koji se objavljuje, posebno mi se sviđa ova značajka. Želim da moja žena i djeca pogledaju zavjet svaki dan i kažu jedno drugome: 'Tata pokušava živjeti u skladu s tim zavjetom. Neka ga Gospodin čuva do kraja.' Nadam se da će se moje ime pojaviti na kartici i da će ju moji bližnji, ne u Istini, pročitati kad budem dolazio kući. Moguće je da će uhvatiti duh toga i upitati moju ženu: 'Što to vaš muž propovijeda? Što je to što te navodi da se žrtvuješ kao ti i dječaci, ostajući sami kod kuće nekoliko tjedana, dok je vaš muž u posjeti drugim dijelovima zemlje.'?

„Ako živimo u skladu sa svojim zavjetom posvećenja, tada ga ispovijedamo pred ljudima svaki dan, i ljudi će lako vidjeti da 'ispunjavamo svoje zavjete Svevišnjem.'

„Zašto onda ne registrirati jedan i staviti ga na vidljivo mjesto, kako bi drugi mogli vidjeti kakav smo standard postavili u davanju naših zavjeta? Onda neka živimo tako svaki dan da će oni koji pročitaju zavjet koji smo dali, reći, 'Ti ljudi ne samo da registriraju zavjet, nego oni to drže!'

„Tako možemo ugoditi Gospodinu ispunjavajući Mateja 5:16 . Zavjetuj se, brate.”

S bratskom ljubavlju, JA PARKER.

* * *

[U potpunosti se slažemo s prednošću objavljivanja imena onih koji su se zavjetovali. Unatoč tome, iskazujemo milosrđe i strpljenje prema svima, uključujući uplašene i slabe, i odrecimo se barem na neko vrijeme svojih prava i privilegija kako se neki ne bi spotakli. Jednom kad shvate da je ovaj zavjet sada „hrana u pravo vrijeme,” namijenjeno Gospodinu da duhovno potakne svoj narod i privuče ih bliže sebi, možemo razumno očekivati da će svaki istinski posvećeni brat i sestra u Istini jedva čekati da nam se pridruži u davanju ovog zavjeta Gospodinu i u njegovom vjernom izvršavanju u prisutnosti svih ljudi. – UREDNIK.]

